

....., 17 czerwca 2023

Do

Wojewody

adres

Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologiczna w

adres

Wnioskodawca:

imię, nazwisko

adres

Sygn. akt

Wniosek o wznowienie postępowania

W imieniu własnym na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 w zw. z art. 147, art. 148 § 1 i art. 149 KPA, **wnoszę o** wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Wojewody z dnia r. nakładającym na zobowiązanego grzywny w celu przymuszenia.

Uzasadnienie

W orzeczeniu z dnia 9 maja 2023 r. Trybunał Konstytucyjny zakwestionował komunikat Głównego Inspektora Sanitarnego - Program Szczepień Ochronnych jako źródło obowiązku w demokratycznym państwie prawa.

Z treści wyroku:

„Art. 17 ust. 11 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2022 r. poz. 1657, ze zm.) w związku z **§ 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia** z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2172) w zakresie, w jakim termin wymagalności obowiązkowych szczepień ochronnych, jak i liczba dawek poszczególnych obowiązkowych szczepień ochronnych, określone są w Programie Szczepień Ochronnych na dany rok, ogłaszanych przez Głównego Inspektora Sanitarnego w formie komunikatu, a nie przez ministra właściwego do spraw zdrowia, w drodze rozporządzenia, jest **NIEZGODNY** z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Dowód:

- wyrok TK z dnia 9 maja 2023 r. (<https://trybunal.gov.pl/postepowanie-i-orzeczenia/wyroki/art/12254-obowiazek-poddawania-sie-szczepieniom-ochronnym>)

W przypadku orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą strona ma prawo żądać wznowienia postępowania zakończonych decyzją, która została wydana w oparciu o zakwestionowany przepis (art. 145a § 1 kpa w zw. z art. 18 upea).

Zakres wyliczonej w art. 145a § 1 przesłanki wznowienia postępowania obejmuje nie tylko orzeczenie TK o utracie mocy przepisu prawa z dniem ogłoszenia orzeczenia, jak i orzeczenia o odroczeniu terminu utraty mocy przepisu prawa, na podstawie którego została rozstrzygnięta sprawa decyzją ostateczną. Podkreślił to NSA w wyr. z 26.5.2020 r. (II OSK 2264/19, Legalis): *"Nie bez znaczenia dla dokonania merytorycznej oceny w zakresie omawianego zagadnienia jest też okoliczność, że na tle wyroku TK o sygn. akt SK 6/12 i stwierdzonej tym wyrokiem niekonstytucyjności art. 88 i art. 89 ustawy o ochronie przyrody ugruntował się w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (patrz wyr. NSA: z 4.12.2014 r., II OSK 2696/14; z 9.12.2014 r., II OSK 2710/14; z 11.12.2014 r., II OSK 599/13; z 15.1.2015 r., II OSK 2715/14 i II OSK 2717/14; z 29.1.2015 r., II OSK 1563/13; z 4.10.2016 r., II OSK 3246/14 i inne) pogląd, zgodnie z którym akt normatywny uchylony (w całości lub w części) na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, niezależnie od odroczenia utraty jego mocy obowiązującej, traci cechę domniemania konstytucyjności. Wzruszenie tego domniemania następuje już z*

momentem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego na sali rozpraw (por. wyr. TK: z 27.4.2005 r., P 1/05, OTK-A 2005 Nr 4, poz. 42; z 13.3.2007 r. K 8/07, OTK-A 2007 Nr 3, poz. 26; z 11.5.2007 r., K 2/07, OTK-A 2007 Nr 5, poz. 48). Z tą chwilą nie ma już wątpliwości, że taki akt normatywny nie spełnia standardów konstytucyjnych. Ponadto na skutek orzeczenia o niekonstytucyjności aktu normatywnego następuje zmiana stanu prawnego (por. wyr. SN z 23.1.2007 r., III PK 96/06). Sąd bowiem, rekonstruując podstawę rozstrzygnięcia, zobowiązany jest uwzględnić wszystkie normy obowiązujące w systemie prawnym, w tym te o charakterze konstytucyjnym, i stosować w tym zakresie reguły kolizyjne, zgodnie z zasadą *lex superior derogat legi inferiori*. Wynika z tego, że akt normatywny uznany przez TK za niezgodny z Konstytucją nie powinien być stosowany przez sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału. W myśl bowiem przepisu art. 190 ust. 4 Konstytucji orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rodzaju rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Z tych też względów uprawnione jest stwierdzenie, że upływ terminu odroczenia mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne zasadniczo nie ma znaczenia dla zaistnienia przesłanki wznowieniowej, skoro już z dniem ogłoszenia wyroku TK dany akt traci domniemanie konstytucyjności. A więc przy ustalaniu wpływu odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją RP na okoliczności konkretnej sprawy, na pewno nie ma miejsca na prosty "automatyzm". Zawarcie klauzuli odraczającej utratę mocy obowiązującej przepisu, w świetle art. 190 ust. 3 Konstytucji RP ma charakter wyjątkowy, ponieważ zasadą pozostaje wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dniem jego ogłoszenia". Odroczenie terminu utraty mocy przepisu prawa na podstawie, którego została wydana decyzja ostateczna ma znaczenie jedynie dla przesunięcia terminu żądania wznowienia postępowania. Podkreślił to NSA w wyr. z 26.5.2020 r. (II OSK 2264/19, Legalis): "(...) w przypadku odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisów inaczej, aniżeli przewidziano to w art. 145a § 2 KPA, liczy się termin, w jakim wniosek o wznowienie postępowania należy złożyć. W tego rodzaju sytuacji wniosek taki należy złożyć nie w terminie miesiąca od daty ogłoszenia orzeczenia Trybunału (art. 145a § 2 KPA), lecz w terminie miesiąca do dnia utraty mocy obowiązującej przez niekonstytucyjny przepis". Termin ten należy jednak traktować jako maksymalny, co oznacza, że złożenie przed tym terminem nie pozbawia tego żądania skuteczności prawnej.

W oparciu o tytuł wykonawczy nr ... Wojewoda prowadził wobec zobowiązanego postępowanie mające za przedmiot egzekucję obowiązku wykonania poszczególnych dawek szczepionek, przy czym termin wymagalności tych dawek organy wyprowadzają z Komunikatu Głównego Inspektora Sanitarnego - Programu Szczepień Ochronnych. W toku tego postępowania na mocy postanowień z dnia Wojewoda nałożył na zobowiązanego grzywny w celu przymuszenia do poddania dziecka szczepieniom.

Dowód:

- kopia tytułu wykonawczego,
- kopia postanowień o nałożeniu grzywny.

Biorąc pod uwagę treść wydanego przez Trybunał Konstytucyjny wyroku, jak również przepisy art. 190 ust. 4 Konstytucji RP oraz art. 145a §1 kpa postępowanie prowadzone w oparciu o przepis uznany za niekonstytucyjny powinno być wznowione, a postanowienia o nałożeniu grzywny uchylone, a grzywna zwrócona. Wyeliminowano bowiem z aktu normatywnego przepis, na podstawie którego organy wyprowadzały wymagalność obowiązku szczepień.

Nadto wskazuję, że szczepionki nie są badane w zestawieniu z prawdziwym placebo, nie ma również badań dotyczących bezpieczeństwa podanych wszystkich dawek szczepień, których liczba zmienia się, co roku z uwagi na publikację przez Głównego Inspektora Sanitarnego Programu Szczepień Ochronnych jako komunikatu, do którego zastosowania rodzice są przymuszani za pomocą grzywien administracyjnych.

Jedna z ostatnich prac wskazujących na zatrucie adiuwantami i konserwantami zawartymi w szczepionkach została opublikowana w *Journal of Trace Elements in Medicine and Biology*, Aluminium w tkankach mózgowych u osób cierpiących na autyzm, Matthew Mold , Dorcas Umar , Andrew King , Christopher Exley, tom 46 z 2018 r., str. 76-82. Dotychczas nikt wyników przedmiotowej pracy nie podważył.

25 państw w Europie ma system szczepień, które są całkowicie dobrowolne i nie podlegają wymuszeniu w drodze grzywien administracyjnych. Są to następujące kraje:

1. Austria - dobrowolne
2. Białoruś - dobrowolne
3. Cypr - dobrowolne
4. Czarnogóra - dobrowolne
5. Dania - dobrowolne
6. Estonia - dobrowolne
7. Finlandia - dobrowolne
8. Holandia - dobrowolne
9. Hiszpania - dobrowolne
10. Irlandia - dobrowolne
11. Islandia - dobrowolne
12. Kazachstan - dobrowolne
13. Liechtenstein - dobrowolne
14. Litwa - dobrowolne
15. Luksemburg - dobrowolne
16. Łotwa - dobrowolne
17. Norwegia - dobrowolne
18. San Marino - dobrowolne
19. Słowenia - dobrowolne
20. Szwajcaria - dobrowolne
21. Szwecja - dobrowolne
22. Wielka Brytania - dobrowolne
23. Belgia - dobrowolne (obowiązkowa tylko polio)
24. Monako - dobrowolne (obowiązkowa błonica, tężec, polio)
25. Niemcy - dobrowolne (obowiązkowa tylko odra).

Z uwagi na powyższe podnoszę dodatkowo, że obowiązek szczepień w Polsce narusza również **konstytucyjna** zasadę **proporcjonalności**. Skoro w 25 krajach europejskich szczepienia mogą być dobrowolne bez szkody dla zdrowia publicznego, to znaczy to, że ustawodawca naruszył zasadę proporcjonalności wprowadzając obowiązek szczepień bez merytorycznego uzasadnienia mimo podobnej sytuacji epidemiologicznej.

Zasada proporcjonalności jest elementem składowym zasady państwa prawnego. Państwo prawne opiera się na założeniu racjonalności prawodawcy, a warunkiem koniecznym realizacji tego założenia jest przestrzeganie proporcjonalności w procesie stanowienia prawa. Racjonalny prawodawca stanowi prawo sprawiedliwe, stąd w zasadzie sprawiedliwości należy też upatrywać podstaw obowiązywania zasady proporcjonalności (H. Schneider: Zur Verhältnismäßigkeits - Kontrolle insbesondere bei Gesetzen (w:) Bundesverfassungsgericht und Grundgesetz, cz. II pod red. Ch. Starck, Tübingen 1976, s. 393). Trybunał Konstytucyjny odwoływał się już w przeszłości do konstytucyjnej zasady proporcjonalności, przyjmując ją za podstawę swych rozstrzygnięć. Zdaniem TK z zasady tej wypływa, po pierwsze, **przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana, po drugie, nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków, i po trzecie, wymóg zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli.** (K. 11/94, OTK w 1995 r., cz. I, poz. 12 i K. 10/95 OTK ZU, nr 2, s. 79). **Zasada proporcjonalności w ujęciu szerokim szczególnie naciska na adekwatność celu i środka użytego do jego osiągnięcia. Z powyższego wynika, iż jeżeli cel regulacji prawnej można osiągnąć przy pomocy dwóch środków, przy czym jeden z nich w większym stopniu pogarsza sytuację prawną podmiotu, to należy wybrać ten drugi** (R. Alexy, Theorie der Grundrechte, Baden-Baden 1985, s. 100, por. też Lothar Hirschberg, Der Grundsatz der Verhältnismäßigkeit, Göttingen 1981, s. 43 i nast.). Podobnie zasadę proporcjonalności

definiuje się w nowszej polskiej literaturze przedmiotu. „**W działalności organów prawodawczych (...) powinno się respektować tzw. wymaganie proporcjonalności (adekwatności); spośród możliwych (i zarazem legalnych) środków oddziaływania - napisała S. Wronkowska (w) Polskie dyskusje o państwie prawa, Warszawa 1995, s. 74 - należałoby wybierać środki skuteczne dla osiągnięcia celów założonych, a zarazem możliwie najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub dolegliwe w stopniu nie większym niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu**”.

.....

Załączniki:

- kopia tytułu wykonawczego,
- kopia postanowień o nałożeniu grzywny.